

Eo Gió

Nửa Thế Kỷ rồi...không còn xe lửa
Ga Krông Pha thành cái nhà hoang
Bạn nhìn thấy khi đi từ Phan Rang
lên Dran, lên Trạm Hành, lên Đà Lạt
Bạn nhìn thấy một ngôi nhà đổ nát
bạn có nghe lòng đổ nát hay không?

Xe sẽ chạy ngang qua một cánh rừng
bạn chắc nghe tiếng lá thông động chạm
Nếu có cơn mưa thì bầu trời rất xám
những con ngựa ô thềm lặng lang thang
những tiếng gà thảng thốt kêu vang
chắc bạn nhớ tiếng còi xe lửa cũ?

Tôi muốn bạn dừng đây, thêm ga Eo Gió
gió có eo và ai áo có eo...
Tôi muốn nói nhiều, nhiều nữa rất nhiều
về tấm áo của những nàng sơn nữ
Gió của rừng có nơi ở trọ
trong bài thơ tôi rồi nhé bạn ơi!

Bạn có đi cuối đất đầu trời
tôi tin bạn có một nơi nhớ nhất
mang địa danh như là giọt mật
Eo Gió, đây! Đó là sự thật
Nước Non mình mãi mãi rất thương yêu!
giữa rừng rú, giữa hoang liêu còn sót!

Bạn thấy thêm những người đi nhặt mót
những nhánh lúa vàng, như nhặt giọt mù sương
Tôi tin bạn sẽ yêu sẽ thương
những bàn tay chai sần mưa nắng...
Tôi nói với bạn mà nghe mẫn mẫn
thấm trong lòng tôi sông núi xa vời...

Bài thơ này tôi kết thúc Chao Ôi
hai chữ đó...Bạn Chào Đi Cố Lý!
Nếu bạn muốn đi thêm thì qua Thạnh Mỹ
qua Fyan, lên ngược Định An
Cái Eo Gió ơi, tấm áo lụa vàng
bạn nhớ chứ, ai từng xinh quá đỗi...

*Đóa bạch hường hình như có nói:
"Em chờ anh, lâu quá, chưa về!"
Và, bạn à sương trắng sơn khô
cái eo gió lạnh run bần bật...*

Trần Vấn Lệ